

[Kirkeministeren.]

kirkens Kirke; det er hurtigt gjort, Biskoppen kender Frimenigheden i Forvejen, og her behøves ingen Overvejelse. Dernæst skal Biskoppen udstede et Regulativ for Brugen af Kirken; naar til Menigheder skal bruge en Kirke, maa der en Ordning paa det, og dette skal ske efter Forhandling med saavel Menighedsraadet i Sognemenigheden som Frimenighedens Bestyrelse. Det er disse Forhandlinger, der er trukket ud, og det, der har trukket dem ud, er navnlig Spørgsmaalet om Betalingen, som efter Loven fastsættes af Stiftsøvrigheden. Maa jeg ikke sige, da det ærede Medlem gjorde en Bemærkning om, at Tilladelsen kun var givet for to Maaneder, at saa vidt jeg har forstaaet, har det ikke været Meningen; man har ønsket, at den Fordeling af Gudstjenesterne, som blev fastsat i det første Regulativ, skulde underkastes en Revision efter to Maaneders Forløb, men Frimenighedens Ret til at bruge Kirken var fastslaaet. Det var som sagt Spørgsmaalet om Udgifternes Fordeling, der skulde klares, og derom fortalte det ærede Medlem, at der var forlangt, at Frimenigheden skulde betale en Trediedel af alle Kirkens Udgifter for at faa Lov til at bruge Sognemenighedens Kirke. Det er oplyst, at de vil bruge Sognemenighedens Kirke hveranden Søndag i Vinterhalvaaret og hver Søndag om Sommeren. Jeg har faaet nogle Oplysninger herom; det er rigtigt, at Menighedsraadet har stillet Krav eller Forslag om, at de skulde betale en Trediedel. Det er jo saaledes, at naar en Frimenighed dannes, mister Sognemenigheden en Del af sine Skatteydere, og det er ikke saa helt sjældent, at det giver Anledning til nogen Gnidning. Men det er Stiftsøvrigheden, der fastsætter Betalingen, og der staar i Loven, hvad det er, der skal betales for, nemlig i Lov af 29. Marts 1924, hvorved der sattes et nyt 2det Stykke ind i § 17 i Lov om Sognebaandsløsning og Brugen af Kirkerne af 30. Juni 1922; der staar, at der skal betales saavel for Kirkens Brug som for Opvarmning, Rengøring og Belysning m. m. Det er altsaa for saa vidt rigtigt, naar der er stillet Krav om, at der skal betales for selve Kirkens Brug. Hvor stor denne Betaling skal være, skal afgøres af Stiftsøvrigheden, som selvfølgelig maa tage Hensyn til Størrelsen af Frimenigheden, der jo betinger, hvor mange Skatteydere der mistes. Men jeg tror at vide, at Stiftsøvrigheden ikke er gaaet ind for denne Trediedel. Det sidste Brev, jeg har set herom, var et Forslag om, at der skulde betales et fast

Beløb paa 1 000 Kr. om Aaret, deri indbefattet Betaling for Opvarmning, som jo ikke er helt billig i Øjeblikket.

Jeg er naturligvis enig med det ærede Medlem i, at de kirkelige Frihedslove skal gennemføres uden Vanskeligheder og uden Besværligheder; det vilde være meget uheldigt, hvis der var saadanne. Jeg er ogsaa enig i, at saadanne Sager bør fremmes hurtigere. Jeg ved ikke, hvor Skylden her ligger, om det er den ene Menighed eller den anden, der har ligget med Sagerne, men de burde ikke have brugt den lange Tid, der her er Tale om. Det var ikke rart, hvis en Menighed skulde være afskaaret fra at holde Gudstjeneste i saa lang Tid. Heldigvis er dette ikke Tilfældet her, thi den paagældende Frimenighed har egen Kirke i selve Sognet. Hvorfor den under disse Omstændigheder ønsker at bruge Sognekirken, ved jeg ikke; man kunde maaske nok sætte et lille Spørgsmaal ved Sagen i Anledning heraf, men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa her, der er ikke gjort Indvendinger paa dette Grundlag.

Dernæst har jeg faaet en Forespørgsel fra det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram. Det ærede Medlem henviste til den Aviskampagne, eller hvad man skal kalde det, som drejede sig om Præsteres vanskelige økonomiske Forhold. Det ærede Medlem gav Udtryk for det ønskelige i, at Præsterne var saaledes stillede, at de, naar de egnede sig dertil, kunde holde et aabent Hjem, hvorfra der kunde udgaa noget til Gavn for Menigheden, og det er jeg naturligvis enig med det ærede Medlem i. Saa spurgte det ærede Medlem, om jeg mente, at Præsterne under Hensyn til de Krav, der stilledes til dem, var passende placeret lønningsmæssigt set. Jeg har den Opfattelse, at Præsterne, naar Hensyn tages til, at de skal bebo store Præstegaarde, ofte vanskelige at opvarme, og gerne skal holde Præstegaarden aaben for Møder og Samvær med Menigheden, er knapt stillede økonomisk. Der blev ogsaa nævnt de store Opvarmningsudgifter. Det ærede Medlem har maaske set Interviews i Bladene om Tilfælde, hvor man har været oppe paa Udgifter paa 3 000 Kr. eller noget saadant. Det er forhaabentlig kun Undtagelsestilfælde, men det er ganske klart, at Præsterne ligesom i øvrigt alle andre baade i By og paa Land mærker de stærkt forøgede Udgifter til Brændsel.

Men der er noget særligt med Hensyn til Præsterne. Præsten skal nemlig holde en Konfirmandstue opvarmet to Gange om Ugen og skal holde et Kontor, hvor Menigheden kan søge ham, opvarmet, foruden